

LETO I.

JUNIJ 1936

Štev. 10

Slomškovi dnevi v Mariboru.

Letos se bodo konec junija vršile v Mariboru velikanske slavnosti v čast našemu velikemu škofu Antonu Martinu Slomšku. Namen teh slavnosti je predvsem ta, da bi se naš narod zganil in pričel z vso vnemo delati za Slomškovo beatifikacijo. K temu naj bi pripomogle zlasti vroče molitve.

Mladina bo imela pri teh slavnostih svoj dan, t. j. 21. junij. Spored tega dneva je: Sprevod mladine k skupni sv. maši na Glavnem trgu. Pri sv. maši skupno mladinsko petje, nato govori. Slovesni sprevod bo šel mimo Slomškovega groba pred škofijsko palačo na Slomškov trg, kjer bo mladina izročila podpise, urejene po šolah. Vsak udeleženec dobi spominsko podobico. Popoldne bodo zabavne igre v Ljudskem vrtu.

Slomšek zares zasluži, da ga mladina proslavi še posebej. S svojimi spisi je postal svetovno znani vzgojitelj, kar mu je priznala celo petrograjska univerza. Povsem samostojno je ustvarjal temelje prave vzgoje in pouka.

Lučkarji in lučkarice, potrudite se in zbirajte dinarje, da boste tudi vi mogli pohiteti 21. junija v Slomškov Maribor. Brez izjeme vsi pa izpolnjujte v mesecu juniju »Jezusove dneve« za Slomškovo beatifikacijo.

Urednik.

Gregor Mali: *Večna slava Jezusu.*

*Ptice so se k nam vrnile,
spet pojo v pomladni dan,
cvetice so se že zbudile,
sonce kliče jih iz sanj.*

*Ptice, pesmi dajte meni,
Jezusu jih dal bom v dar,
s cvetjem, travniki zeleni,
okrasite mu oltar.*

*Jezusa naj vsa narava
radostno z menoj slavi:
Njemu čast in večna slava,
ki je v sveti hostiji!*

Beli menihi prihajajo.

Mali Poldek je na pragu sede skrbno listal po svoji šolski začetnici. Oči so mu zdaj pa zdaj radovedno begnile tudi doli v dolino. Pogled mu nenadoma ostrmi... Kaj je vendar to? Posebni ljudje prihajajo danes v vas! Brž steče v sobo: »Mama, mama, glej, poglej, kdo prihaja k nam!« Mama, doma iz stiške doline, je takoj spoznala: »Beli stiški menihi so! Na sprehod gredo. Poldrugo uro od nas imajo svoj samostan. Nikar se ne boj, le venkaj pojdi, jih pred hišo počakaj in lepo pozdravi!«

So že tu, so že tu! V pol belih, v pol črnih haljah! Joj, prvi ima celo zlat križec na prsih! Sree je fantku kar tolklo od začudenja.

»Poldek, nič se ne boj!« je prišla iz hiše še mati bodrit sinka in še sama pozdravit že znane ji stiške gospode.

Menihi so se približali.

»Hvaljen Jezus! Bog daj dober dan, beli menihi!« se je ob materi skorajžil in odrezal Poldek.

Vsa vrsta belih menihov je obstala, veselo iznenadena.

»Oj, dečko, kar sem!« je Poldka pozval k sebi sam oče opat. »Si ti kaj priden? Pa Jezusa in Marijo in starše imaš tudi kaj rad?«

»Pa še kako!« je Poldek imel pogum. In oči so se mu zasvetile.

»Moraš pa zares nekaj dobiti od nas!« je del oče opat ter segel v haljo po knjižico s podobnicami. »Troje jih dobiš. Eno, da boš Jezusa in Marijo vedno rad imel, drugo, da boš mammo vselej ubogal, tretjo pa, da se boš v šoli in doma pridno učil!«

* * *

Poldek je bil potem ves dan kar iz sebe. Davno so bili beli menihi že odšli, toda njemu se je vedno še dozdevalo, kako znova prihajajo, kako

jih pozdravlja in se z njimi pogovarja. Ta dan Poldkovih vprašanj tudi ni bilo ne konca ne kraja.

»Mama, pa kako je v Stični? Ali so beli menihi že dolgo tam?«

»Dolgo, dolgo, Poldek moj! Že 800 let. Ti si tega niti predstaviti ne moreš! To je toliko, kot če bi od našega očeta pa do dedka in pradedka in še naprej, naprej naštel 24 rodov. Na vsej naši Pristavi niti ena hiša ni pol toliko stara kakor stiški samostan.«

Poldku se je hotelo kar zvrtni v glavi. Spomnil se je na tiste stare, stare čase, ki mu o njih včasih pripoveduje dedek — na pesjane, viteze, Turke — —

»Kajneda, mama, takrat so bili še vitezi?«

»Seveda, saj so vprav trije bratje vitezi, grofje v Višnji gori, ustanovili stiški samostan. Veš, takrat doli v stiški dolini še ni bilo takih lepih cestâ, polj in hiš, goščava se je bohotila. Pa so prišli menihi,

Na samostanskem vrtu.

šume iztrebili in dolino naredili lepo in rodovitno. Tudi druge ljudi so naučili umnega kmetovanja.«

V Poldku so oživele slike iz dedove povesti.

»Mama, kaj pa tisto o bratu Lenartu, ki je čudeže delal, kot dedek pripovedujejo?«

»Ah, saj ni delal čudežev, kakor ti misliš! Le zdravila je iz samostana prinašal in molil pri bolnikih, da bi ozdraveli. Veš, takrat so bili beli menihi tudi zdravniki.«

»Mama, kaj ko bi šla midva enkrat v Stično na božjo pot? Rad bi zopet videl bele menihe.«

»Zakaj pa ne? Saj si videl, da te imajo radi. Morda bi te celo v samostan sprejeli, če boš priden in pobožen! Od nekdanj že imajo gojence.«

»Kaj pa bi delal v samostanu?« se je Poldek kar sprjaznil s tako mislijo.

»I kaj? Molil bi in učil se naprej! Tam imajo šole, veš! Ko še nikjer v deželi ni bilo šol, so jih v samostanu že imeli.«

»Mama, pa bi dobil v samostanu tudi jaz tako lepo obleko, kakor sem jo danes videl pri njih?« je Poldek začel že razmišljati, če bi ga morda res utegnili sprejeti v samostan.

»Seveda! Takoj spočetka sicer še ne, toda ko bi malo odrasel, ko bi imel že nekaj šol, pa bi se vse to lahko zgodilo — —«

Zvečer je Poldek znova vse po vrsti in podrobno povedal tudi očetu o nenavadnem obisku belih menihov, o podobicah in tudi o tem, da se ne bi nič bal iti v Stično. In oče je po vsem sinkovem živahnem pripovedovanju odločil:

»Prav. Boš pa šel v nedeljo z menoj v Stično na božjo pot. In če Bog tako hoče, boš morda tudi ti postal nekoč stiški beli menih.«

V Stično bomo šli.

Otroci! Samostan stiških belih menihov praznuje letos 800 letnico obstoja. To je prvi, najstarejši samostan na slovenskih tleh. Beli menihi so našim očetom bili učitelji v sveti veri, zidali so po deželi

cerkve in cerkvice, širili so med slovenskim ljudstvom slavo Marijino, za svoje samostanske zidove so sprejemali in ščitili vse preganjane, zlasti v težkih turških časih. Ves slovenski narod je dobival od njih krščansko izobrazbo in pomoč, zato bo letos hvaležno poromal k belim menihom počastit stiško Žalostno Mater božjo.

Otroci! En dan stiških jubilejnih slavnosti je namenjen tudi vam: ta je 9. avgust! Vaša mladinska božja pot tega dne bo združena s slovesno škofovsko sv. mašo, pri kateri boste peli kakor lani na evharističnem kongresu! Med sv. mašo bo skupno sv. obhajilo otrok. Po sv. maši mladinsko versko zborovanje. Popoldne se bo razvila veličastna Marijina procesija na razgledni hribček, nato bo pa duhovna igra na prostem.

Otroci, na svidenje pri stiški Žalostni Materi božji!

Pri obhajilni mizi.

Najlepši trenutek se je približal, trenutek, ko je stopil Jezus v Tinčkovo in Tonkino srce. Oba imata čisto dušo in mislita samo nanj, ki je neskončna dobrota.

»Pri obhajilni mizi smo vsi bratje in sestre med seboj.«

Duhovnik se bliža z zlatim ciborijem. Srce močno utriplje. Duše si žeje, da bi bile bolj bele od gorskega snega, bolj nedolžne od angelskih korov.

Pri obhajilni mizi smo vsi enaki, vsi bratje in sestre med seboj. Stari in mladi, ubogi in bogati, pa naj bi stopil k sv. obhajilu kralj — vsi smo enaki.

Že je mašnik pri Tonki. Mirno, a odločno dvigne deklica glavo in prejme Njega, ki je angelski kruh, ki je naš Odrešenik in naš Bog.

Za njo je precej tudi Tinček deležen te neskončne sreče.

Po svetem obhajilu se duši obeh otrok pogovarjata z Jezusom. Srce jima kar poskakuje in v veliki sreči ponavljata:

Jezus, kako si vendar dober. Nisva vredna tvoje neskončne ljubezni. Hvala ti, večna hvala! Ostani z nama vse dni!

Petriha:

Večerna.

*Sonce je zlato
izginilo za vrhovi;
oglašati so se jeli
vaški zvonovi.*

*Kmetje pobožni
so se odkrili,
rôke sklenili
in »Ave Marija« zmolili.*

*Zdaj ortovi spijo
in gozdovi molčijo,
v sanjah mislijo
na božjo Devico Marijo.*

Najlepše kreposti nedolžne mladosti.

Povest.

11. Tatica Iva.

Lenčko sta obe mami pohvalili, ker se je izkazala tako velikodušno in požrtvovalno. Odkar je izginila punčka, so pretekli že trije dnevi, in Metka je že nestrpno čakala, kdaj bo kdo šel v mesto in ji prinesel obljubljeno novo punčko. Dotlej pa se je igrala z Lenčkino. Bilo je vroče in deklice so se spravile na vrt pod košato drevje. Lenčka

je brala, Milka pa pletla za punčko venček iz marjetic in Metka je česala punčko, da ji bosta lahko potem dejali venček na glavo. Tedaj je prišla mimo pekova hčerka Zdenka, ki je prinesla v kuhinjo dve štruci kruha. Ustavila se je pri Metki, si natančno ogledala punčko in rekla:

»No, pa je le še dosti lepa tvoja punčka.«

Metka: Tako lepe gotovo še nisi nikoli videla, kajne da ne?

Zdenka: O pač, Metka, videla sem eno, ki je dosti lepša od tvoje, še včeraj sem jo videla.

Metka: Še lepšo od tele? Kje pa, Zdenka?

Zdenka: O, ne daleč odtod. Oblekico ima iz lilaste svile in zelo lepo. Punčko ima pa Ivka.

Metka: Ivka iz mlina? Kdo pa ji je dal tako lepo punčko?

Zdenka: Kaj jaz vem? Ima jo že tri dni.

Milka, Lenčka in Metka se osuplo spogledajo, kajti vse tri obenem so začele sumiti, da mora Ivka imeti Metkino punčko.

Milka: Ali pa ima njena punčka čeveljce?

Zdenka se zasmije: Nak, tega pa ne morem reči. Na eni nogi ima res lepo modro copatko, a druga je gola. Ima pa tudi fletkan slamniček z belim peresom.

Metka plane pokonci: To je moja punčka, moja nesrečna punčka, ki sem jo pred tremi dnevi pustila pod hrastom, ker je nastala tista huda nevihta; potem je pa naenkrat ni bilo nikjer!

Zdenka: Jaz samo to vem, kar mi je povedala Ivka: da ji je namreč nekdo lepo punčko podaril, da pa o nji ne sme nikomur praviti, ker bi lahko kdo postal nevoščljiv.

Milka potihem Metki: Pusti Zdenko in stecimo mami povedat, kaj smo izvedele.

Milka, Lenčka in Metka so res takoj skočile pokonci in stekle v sobo, kjer je gospa Cvetko pisala, gospa Rožnik pa igrala klavir.

Milka in Lenčka zakličeta razburjeno: Gospa, gospa, ali smemo v mlin? Ivka ima Metkino punčko. Vrniti jo mora!

Gospa Rožnik: Imejte no pamet! Saj ne veste, kje se vas glava drži, ubogi otroci! Kako je Metkina punčka mogla priti v mlin?

Lenčka: Zdenka jo je videla na lastne oči! Ivka pa ji je tudi pravila, da ji jo je nekdo podaril in da ne sme tega nikomur povedati.

Gospa Cvetko: Ubogi moj otrok, to je gotovo kakšna punčka za pet dinarjev, oblečena v papir. Ivki so jo podarili, Zdenki se pa zdi strašno lepa, zato ker še nikoli ni videla nobene lepše.

Metka: Oh ne, gospa. Punčka je prav gotovo moja. Oblekico ima iz lilaste svile in en sam čeveljček iz modrega satena pa slamniček z belim peresom.

Gospa Rožnik: Veš kaj, Metka, skoči po Zdenko! Sama jo izprašam in če bom res po pravici sumila, da ima tvojo punčko Ivka, bomo odšle kar takoj v mlin.

Metka je odbrzela kakor puščica in se čez dve minuti že vrnila z Zdenko, ki jo je morala skoraj vleči, tako zelo jo je bilo sram v lepi sobi in vpričo obeh gospe.

Gospa Rožnik: Le nikar se nič ne boj, ljuba Zdenkica! Samo o lepi Ivkini punčki bi te rada nekaj vprašala. Ali je res, da ima krasno punčko?

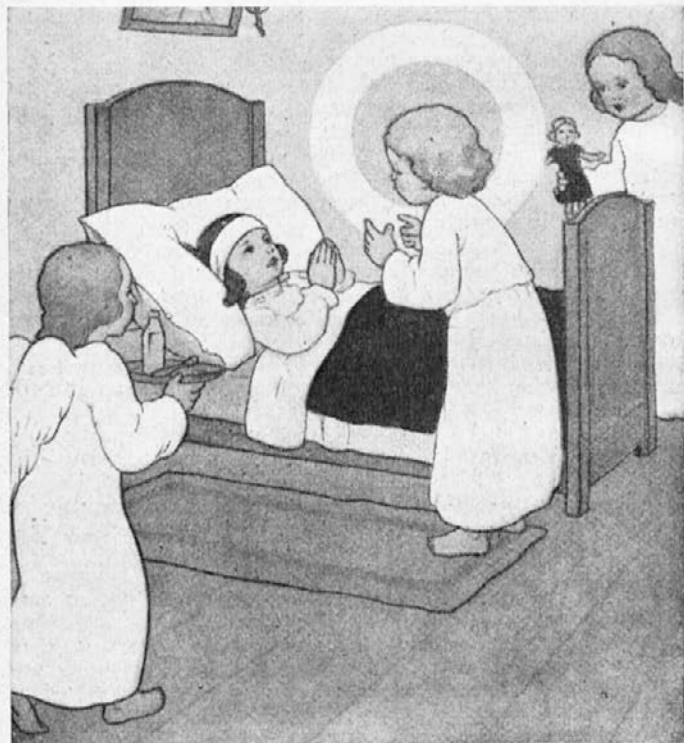
Zdenka: Res, res, gospa; tako je lepa, da ne more biti lepša.

Gospa Rožnik: Kakšno pa ima obleko?

Zdenka: Iz lilaste svile, gospa.

Gospa Rožnik: Pa klobuček?

Zdenka: Slamnik ima, ki je čisto okrogel in okrašen z belim peresom in lišpom iz črnega žameta.

Jezus — najboljši zdravnik.

Gospa Rožnik: Ali ti je povedala, kdo ji je punčko dal?
Zdenka: Nak. Ni mi hotela povedati, rekla je, da ne sme.

Gospa Rožnik: Kako dolgo pa že ima to punčko?

Zdenka: Tri dni, gospa. Pravi, da jo je prinesla iz mesta tisti dan, ko je bila nevihta.

Gospa Rožnik: Hvala ti lepa, Zdenkica! Zdaj lahko odideš. Samo te mandeljne še vzemi, da ti bo krajša pot.

Dala ji je velik škrnicelj s sladkorjem praženih mandeljnov. Zdenka je od veselja zardela, naredila poklonček in odšla.

»Draga prijateljica,« reče gospa Cvetkova Metkini mami, »zdi se mi toliko kakor gotovo, da ima Ivka res Metkino punčko. Stopimo vse skupaj tja! Deklice, vzemite slamnike, pa se požurimo v mlin!«

Deklice si tega niso dale dvakrat reči; niso pretekle tri minute in že so bile pripravljene. Odšle so z doma. Niso pa bile potrte in molčeče kakor na sprehodu pred tremi dnevi, ampak veselo razburjene; tekale so zdaj sem zdaj tja, veselo čebljale kar vse naenkrat in hitele, kar se je dalo.

Tako hitro so hodile, da so prišle do mlina prej ko v pol ure. Deklice so hotele vse naenkrat planiti v mlin in od Ivke zahtevati, da jim punčko vrne. Gospa Rožnik pa jih je ustavila in jim rekla:

»Nobene besedice ne zinite in ne pokažite svoje nestrpnosti! Ostanite pri meni in govorite šele potem, ko boste punčko zagledale!«

Oh, kako težko so se deklice premagovale! Oči so jim žarele, nosnice jim plale, usta so se jim kar sama od sebe odpirala, da bi govorile, noge so jih kar same zanašale naprej; a mamici sta jih porinili nazaj in kot prvi stopili v mlin, za njimi pa deklice.

Mlinarica jih je povabila v sobo in jim ponudila stole.

»Usedite se, gospe in deklice! Gotovo ste že trudne.« Vsedle so se, a deklice so nemirno drsale po stolah sem in tja, tako da jim je morala gospa Rožnik namigniti, naj še malo potrpe.

Gospa Cvetko: No, kako vam kaj gre, mati Lenartova?

Mlinarica: Še kar dosti dobro, hvala Bogu, in hvala tudi vam za vprašanje, gospa!

Gospa Cvetko: Kje je pa vaša hčerka Ivka?

Mlinarica: Ne bi vam vedela za gotovo reči, kje; najbrž pa bo v mlinu.

Gospa Cvetko: Naše deklice bi jo rade videle. Ali je ne bi hoteli poklicati?

Mlinarica stopi na vrata: Ivka, Ivka! (Nato malo počaka.) Iva, sem pojdi! Kam si se pa vtaknila? Ne bo je, gotovo si ne upa.

Gospa Cvetko: Zakaj si ne bi upala?

Mlinarica: O, kadar vidi toliko gospode skupaj, jo vedno kaj prime; najbrž je od veselja vsa zbegana.

Gospa Cvetko: Jaz bi jo pa vendarle rada videla. Če je res dobra in pridna deklica, bo dobila svilen ovratno ruto in lep zakmašni predpasnik.

Mati Lenartova je zdaj še bolj razburjena. Kliče svojo hčerko, steče iz hiše v mlin in jo nazadnje privleče za roko, dočim se Ivka, ki se je bila skrila, na vso moč otepa.

Mlinarica: Ali boš že dala mir ali ne? Ali sem te tako učila?

Ivka jokaje: Stran hočem, pustite me! Saj vidite, da se bojim!

Mlinarica: Bojiš? Česa pa, bojazljivka? Te gospe in punčke te vendar ne bodo snedle!

Ivka se pomiri in mati izpusti njeno roko. A Ivka takoj odskoči in zbeži v svojo sobo. Mati Lenartova pa je vsa divja, kajti boji se, da bo ob naramno ruto in predpasnik; zato zavpije za njo:

»Uh, nemarni otrok! Čakaj, ti bom že nategnila vajeti, boš videla!«

Gospa Cvetko pa jo zadrži: Čakajte, mati Lenartova! Bom jaz sama z njo govorila. Jo bom že poiskala, saj poznam vsak kotiček te hiše!

In gospa Cvetko je stopila v sobo za Ivko, mlinarica pa za njo. Ivka je bila skrita za nekim stolom. Gospa jo je brez besede potegnila iz njenega skrivališča, se usedla na stol, jo prijela za obe roki in ji rekla:

»Ivka, zakaj se pa skrivaš? Saj si doslej vselej, kadar sem prišla v mlin, pritekla k meni, danes pa pred menoj bežiš!«

Ivka pa je povabila glavo in molčala.

»Ivka, kje si pa dobila lepo punčko, ki so jo videli zadnjič pri tebi?«

Zdaj pa Ivka oživi: Zdenka je lažnivka! Moje punčke ni videla in tudi nič ji rekla nisem; tudi ji nisem ničesar povedala in se vam je nalagala!

Gospa Cvetko: Odkod pa veš, da mi je Zdenka o tem govorila?

Ivka še bolj razburjeno odvrne: Zato ker mi zmerom kaj hudega naredi, če le more. Vem, da vam je ona kvasila neumnosti!

Gospa Cvetko: Še enkrat te vprašam: Zakaj dolžiš prav Zdenko, saj ti nisem jaz o njej nič rekla!

Ivka: Ne smete verjeti ne Zdenki ne drugim! Nikomur nisem rekla, da mi je kdo podaril punčko! Je tudi nimam ne, vse to so same laži!

Gospa Cvetko: Čim več govoriš, tem bolj sem prepričana, da si ti lažnivka! Bojiš se namreč, da ti ne bi vzela punčke, ki si jo na dan nevilhte našla v gozdu! Kako zelo je Jezus žalosten, ker se tako grdo lažeš.

Jezus, moj vrtnar iz božjega neba,
čuvaj mi nedolžno lilijo srca!

Ivka: Nič se ne bojim. Tudi nisem pod hrastom ničesar našla in nimam Metkine punčke! In Jezus ni zaradi mene prav nič žalosten.

Gospa Cvetko: Kdo ti je pa povedal, da iščemo prav Metkino punčko in da je bila pod hrastom?

Ivka je spoznala, da se vedno bolj samo sebe izdaja, zato je jela jokati in se otepati. Gospa Cvetko jo je izpustila in začela iskati punčko. Odprla je omaro in kovčeg, ne da bi kaj našla. Končno je pa opazila, da se je Ivka zatekla k postelji, kakor da bi hotela preprečiti, da bi tam ne iskali. Zato se je gospa pripognila in pod posteljo čisto ob steni zagledala punčko. Odšla je nazaj k mlinarici in ji strogo rekla, naj punčko potegne izpod postelje. Tresoč se je mati Lenartova ubogala in punčko izročila gospe Cvetkovi.

»Ali ste vedeli, da ima vaša hčerka to punčko?«

»Niti malo ne, dobra gospa. Če bi vedela, bi Ivko takoj poslala s punčko v grad, ker tudi ona dobro ve, da je punčka Metkina. Vsem nam se je zdela zelo lepa, ko je

bila zadnjič Metka z njo pri nas. (Tedaj se obrne mati Lenartova proti Ivki.) Uh, nesrečna hudobnica, nesramna tatica, le počakaj, se bova že zmenili! Ti bom že pokazala, kaj se pravi krasti, potem pa še povrh tako grdo lagati, da se vsa tresem zaradi tvoje hudobije. Takoj sem videla, da se gospe lažeš, kakor hitro si odprla svoja lažniva usta! Takoj te bom nabrisala.

Ivka je jokala, vpila, prosila in obetala, da ne bo nikoli več. Mati Lenartova se pa ni dala omehčati, ampak jo je zdaj pa zdaj udarila ali pa ji prislonila klofuto. Gospa Cvetko se je bala, da mati Lenartova ne bi šla predaleč, zato jo je mirila in končno ji je mlinarica obljubila, da Ivke ne bo pretepala, ampak jo samo v sobo zaprla do večera, zvečer pa jo bo poslala k sv. spovedi. Deklice so ti prizori hudo užalostili. Kar tresle so se, ko so poslušale Ivkine laži, videlę njeno zbežanost in grožnje Lenartove matere. Gospa Cvetko je punčko molče izročila Metki, rekla mlinarici z bogom in z gospo Rožnikovo odšla in deklince za njima. Nekaj časa so stopale molče, tedaj pa jih je prestrašil presunljiv krik, da so kar obstale. Nato pa so slišale še več takih vikov in še hujših in takoj so vedele: mati Lenartova pretepa Ivko! Šiba je dolgo pela, kajti še dolgo potem, ko so odhajale, so deklince slišale, kako uboga mala tatica tuli in prosi. Konec zgodbe z izgubljeno punčko je bil torej tako žalosten, da so bile deklince prešinjene z veliko bridkostjo in pravcato grozo.

Pri večerni molitvi pa so molile tudi za Ivko, da bi jo Gospod odslej varoval pred grehom laži in tatvine.

Jezus, moj pomladni cvet . . .

*Jezus, moj pomladni cvet,
Kralj nebeške slave.*

*Sončni žar detinskih let,
čuj srca pozdrave:*

*Pozdravljen, Jezus moj;
večno le sem tvoj.*

*Sreča vseh največjih sreč,
kadar stopiš k meni
sredi rož in belih sveč,
ženin zaželjeni.*

*Zahvaljen, Jezus moj;
večno le sem tvoj.*

*Prosim te, moj božji Brat,
v duši mi ostani.
Kam naj brambe grem iskat?
Ti, Gospod, me brani!*

*Ostani, Jezus moj,
na veke le z menoj!*

P. Krizostom.

Pismo Zdenki Bonča,

učenki II. b razreda licejske osnovne šole v Ljubljani, † 6. IV. 1936.

Ko sem prišla po velikonočnih počitnicah v šolo, smo bile vse v razredu, le tebe, ljuba Zdenka, pa ni bilo več. Izdihnila si svojo lepo, čisto dušo, ki je splavala k Bogu daleč, daleč od nas. Ko si ležala na mrtvaškem odru, smo ti prinesle v slovo lep venec. Blede si bila, vendar lepa kakor angelček! Ko si bila še med nami, si bila vedno pridna in dobra. Rada si se učila in součenkam pomagala, če niso kake stvari razumele. Pa kako zelo si ljubila Jezusa v tabernaklju.

Pogosto si ga obiskovala in ga prejemale v srce. Od 1. oktobra 1935 do 1. aprila 1936 si bila 40 krat pri sv. obhajilu. Kako si srečna! V nebesih gledaš angelčke, svetnike, Marijo in samega Jezuščka. O, ko bi ga jaz vsaj za trenutek videla. Vem, da ti ne bi hotela priti več v to solzno dolino, kjer smo me. A za tvoje součenke, za tvojo mamico in ateka je to zelo hudo. Gospa Bačičeva je zelo žalovala za teboj. Tisti dan smo v šoli samo žalovale, blaga Zdenka. Zgodilo se je pač tako, kakor hoče ljubi Bog. Lepo te prosim, ljuba Zdenka, prosi zame, da bom celo življenje ostala zvesta Jezusu in prišla nekoč za teboj v nebesa. **Teržan Tatjana.**

Žnider Pavlica.

Tebe ni več med nami, draga Pavlica. Z veseljem si pričakovala cvetoče pomladi, a nisi je dočakala. Usahnilo je tvoje življenje v začetku pomladi. V šoli si bila dobra do svojih součenk, spoštovala in ubogala si svojo gospodično učiteljico. Hudo nas je razžalostila tvoja prerana smrt. Bila si naročnica »Luči«, ki si jo rada prebiralala in vestno si izpolnjevala Jezusove dneve. Prosi za nas

pri Bogu, da pridemo tudi mi za teboj. — Naj ti bo zemljica lahka!

Naraks Marija.

Pošta malega Jezusa.

Predragi prijatelji! Za počitnice Vam želim, da bi jih prav lepo preživeli, tako namreč, da bo Gospod Jezus z vami popolnoma zadovoljen. Opozorim Vas pa: na »Jezusove dneve« nikar ne pozabite! K 10. številu »Luči« sta priložena kar dva lističa. V juniju izpolnjujte »Jezusove dneve« za Slomšekovo beatifikacijo, v juliju pa za otroke, ki so v rokah hudobnih ljudi, da bi jih Gospod ohranil nedolžne!

Urednik.

Rešitev uganke v številu 8. in 9.:

1. Naročaj, čitaj in širi »Luč«!
2. Milijonar — Misijonar.
3. Marija je rekla: »Glej božja sem dekla, naj se mi zgodi, kakor angel veli.«

Vse tri uganke so pravilno rešili:

Jug Zlatica, German Marija, Kocjančič Anton, Grden Marica, Žužek Nikolaj, Medved Zora, Hrast Anica, Janežič Ida, Janežič Anica, Novak Rezi, Presetnik Rezi, Goršič Mari, Suštan Marija, Hrast Vida, Lesjak Pavla, Hauptman Marija, Leskovec Majda, Leskovec Irma, Bratina Darja, Bratina Mira, Rošker Ivan, Vranetič Roza, Cizel Marija, Podgoršek Jelka, Kosteve Marija, Sušin Marija, Latin Ivan, Kosteve Anica, Rihl Alojz, Omerzu Marija, Rihtar Ema, Kink Terezija, Sušterič Josip, Bertole Marija, Kosteve Mira, Podgoršek Micka, Cvetko Ana, Kene Ivan, Varlec Terezija in Rožič Terezija.

Izžreban je bil Kocjančič Anton, Gorje.

Večna luč!

V vsaki cerkvi in kapeli, kjer stanuje ljubi Jezus, gori pred tabernakljem večna luč ponoči in podnevi. Če bi znal ta rdeči plamenček govoriti, bi nam tole povedal:

»Tu gorim za dobrega Odrešenika, v njegovo čast. Vsakemu človeku, ki stopi v cerkev, povem, da stanuje Jezus tukaj, in vsakega lepo prosim, naj Jezusa pobožno pozdravi. Kako zelo se veselim, da morem goreti v njegovi bližini.«

Imenuje se večna luč zato, ker nikdar ne ugasne. Cerkovnik prilije vsak dan novega olja in luč gori brez prestanka v Jezusovo slavo.

Tudi v vaši duši, dragi Lučkarji, gori lučka, ki ne sme nikdar ugasniti. Pri svetem krstu vam je prvič zagorela. Pravimo ji — posvečujoča milost. Pazite, da vam ta lučka nikdar ne ugasne. Prilivajte ji vedno novega olja. Pogosto prejemanje v svoje srce Jezusa, potem boste brez skrbi. Lučka posvečujoče milosti vam ne bo nikdar ugasnila. Gorela bo v vašem srcu vesela in čista prav do konca vaših dni.

Justina Rime,

učenka IV. razr., Sv. Anton nad Rajhenburgom.

Romanje k Mariji v Zagorje.

Od nas približno tri ure daleč je velika božja pot v Zagorje. Pot je strma in naporna. Iti je treba skozi velik gozd, ki se imenuje Bohor. Skozi ta gozd pelje pot v Zagorje k Mariji. K njej se zatekamo v naših potrebah, njo imamo za najvišjo priprošnjico.

Zgodaj zjutraj smo šle na božjo pot: mama, soseda in jaz. Prišle smo v velik gozd. Izgubile smo pravo pot in zašle smo v velike strmine. Sam agnel varuh in Marija sta nas rešila iz nevarnosti. Bile so take strmine, da bi se gotovo ubila, ko bi mi bilo spodrsnilo. Klicale smo na pomoč Marijo Zagorsko in angela varuha.

Oglasil se je zvon iz cerkve Marije Zagorske ter nas privedel na pravo pot. Rešene smo bile. Zato tembolj častimo rešiteljico Marijo Zagorsko!

Bavec Marija,

učenka V. razr., Sv. Anton nad Rajhenburgom.

Naša velikonočna sveta spoved.

V četrtek, 2. aprila, smo bili pri sveti spovedi. Bilo nas je približno 50 otrok. Spovedovali so nas gospod Ferdinand Kolednik iz Pariza (Francija). Spovedovali smo se odkritosrčno. Nobenega greha nismo zamolčali ali olupšali. Obtoževali smo se pred Bogom, kar smo grešili. Po sveti spovedi smo stopili k obhajilni mizi in smo prejeli Jezusa ter smo se zahvalili za sprejeto božjo milost. Po svetem obhajilu so nas misijonarski gospod poklicali v stanovanje gospoda msgr. Valentina Zupančiča, tja, kjer se učimo krščanski nuak. Ko smo vsi prišli, smo zmolili en očenaš, potem smo pa zapeli Marijine in Jezusove pesmi. Ko smo nehali, so nam gospod pravili življenje pridnega otroka Gvidona, da bi tudi mi bili tako pridni, kakor je bil on. Potem so nam darovali krasne podobe in krasen križec »Spomin misijona«. Nato smo še enkrat zapeli naše znane pesmice in zmolili eno zdravamarijo.

Tako mislim, da ste tudi vi opravili velikonočno sveto spoved in prejeli velikonočno sveto obhajilo. Mi vsi kličemo: Jezus je prišel v naše srce in Jezus ostane v njem vekomaj.

Gregorčič Slavko,

prvi razred krščanskega nauka,
Bruay-en-Artois, Francija.

Ptujska gora.

Bralkam in bralcem »Luči« še ni znano, da smo tudi na Ptujski gori ustanovili Marijin vrtec pod vodstvom častitega gospoda kaplana P. Jusa.

Dne 25. marca 1956 je bil med sv. mašo slovesen sprejem otrok v Marijin vrtec. Vsak je dobil lepo svetinjico.

Materne božje in podobico s pravili Marijinega vrtca. Sprejetih je bilo 80 otrok.

Istega dne so članice in člani Mar. vrtca priredili v tukajšnji šoli akademijo z 2 igricama, petjem in deklamacijami kot proslavo materinskega dne. Te proslave se je udeležilo izredno mnogo ljudi, predvsem naših dobrih mamic.

Vsak mesec imamo dvakrat sestanek, katerega se pridno udeležujemo.

Jazbec Pavla,

uč. IV. razr. nar. šole, Ptujška gora.

Kaj sem čitala.

V neki knjigi sem čitala, da je šla neka deklica v mesecu maju vsak dan zjutraj k sv. maši in k sv. obhajilu. Ko jo je mati vprašala, kam hodi, je odgovorila: »V cerkev k sv. obhajilu.« Mati ji je strogo prepovedala, da ne sme več hoditi v cerkev. Kajti mati je bila mohamedanske vere. Deklico so spreobrnille sestre misijonarke. Ker deklica ni nehala hoditi v cerkev, jo je mati spodila od doma. Deklica je šla naravnost v samostan in je postala sestra. Bila je vsa vneta za Jezusa. Umrla je mučeniške smrti in je postala svetnica.

Tako bi tudi mi morali biti vneti za Jezusa in ga večkrat prejemati v sv. obhajilu.

Knaflič Štefanija,

I. a r. mešč. š., Maribor.

Sestrica Vidka.

Ko se je sonce nagibalo k zatonu, je ugasnilo življenje moje sestrice Vidke. Ni še hodila v šolo, pa znala je sklepati svoje ročice k molitvi. Tudi zapela si je rada, predvsem tisto: »O moj preljubi, dragi dom...« Vsakdo jo je rad imel. Dne 15. II. t. l. je ugasnilo njeno mlado življenje. Ni tožila, ne vzdihovala, samo gledala nas je tako zelo milo. Ko je ležala v krsti, je bila vsa v cvetju, ki so ji ga nanosili otroci; kar verjeti niso mogli, da se ne bo nič več igrala z njimi.

Ljuba moja Vidka, prosi Jezusa za starše, ki se ne morejo potolažiti. Prosi pa tudi za svoje sestre in brate, pa še za vse »Lučkarje« in »Lučkarice«, da bodo enkrat tako srečni, kot si zdaj ti! Spavaj sladko!

Jelka Bobbera,

uč. IV. razr., II. odd., v Loki pri Zidanem mostu.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto Din 5.—. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.